

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ธุรกิจการบิน
ในกิจกรรมโครงการของสถาบันขงจื้อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี
Developing Listening and Speaking Skills in Mandarin Chinese for
the Second Year Students, Airline Business Program by Using the Activities of
the Confucius Institute, Suan Dusit University, Suphan Buri

ธนาภรณ์ โคตรพัฒน์

โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
สถาบันไทยศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยกว่างซี ประเทศจีน

Tanaporn Khophat

School of Tourism and Hospitality Management, Suan Dusit University
Thailand Institute of Guangxi University, China

วันที่รับ (Received) : 5 September 2021

วันที่แก้ไขเสร็จ (Revised) : 20 December 2021

วันที่ตอบรับ (Accepted) : 28 December 2021

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมในโครงการของสถาบันขงจื้อมหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะด้านการฟังและการพูด ภาษาจีนกลางช่วงก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมโครงการของสถาบันขงจื้อ และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมในโครงการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาธุรกิจการบิน ที่ลงทะเบียนรายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 35 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟัง การพูดภาษาจีนกลาง และแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการศึกษา คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และ pair sample t-test ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 77.15 ได้เข้าร่วมโครงการและมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูด สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมในโครงการที่ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 มีระดับความคิดเห็นเรื่องความมั่นใจในการสื่อสารภาษาจีนกลางมากขึ้น สูงที่สุด ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 รองลงมาคือการออกแบบและจัดกิจกรรมการสอนช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน และมีความน่าสนใจ สนุกสนาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 และ 4.60 ตามลำดับ โดยมีข้อเสนอแนะให้มีการปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพธุรกิจการบินเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ : : การพัฒนา; ทักษะการฟัง; ทักษะการพูด; ภาษาจีนกลาง

Abstract

The objectives of the study were 1) to develop Mandarin listening and speaking skills for Airline Business program student by using the activities of the Confucius Institute, Suan Dusit University, Suphan Buri 2) to compare the achievement of listening and speaking Mandarin skills before and after participating the Confucius Institute's project activities, and 3) to study the opinions of students towards teaching and learning activities of this project. The sample of this study were 35 airline business program students who enrolled in the Chinese for daily communication course, semester 1, 2019. Data were collected using the listening skills assessment and research questionnaire. The data were then analyzed using mean, percentage and pair sample t-test. It found that most of the students were female (77.15 percent) participating in this project. The student's learning achievement in both listening and speaking skills were improved significantly at the 0.05 level. In addition, overall, the students were satisfied with the teaching and learning management at a mean value of 4.23. The project help them build confidence in Mandarin was rated at the highest score of 4.83, followed by the activities can improve students' listening and speaking skills and the activities made them feel fun at a mean value of 4.63 and 4.60 respectively. It was suggested that the project should add more content relevant to the the airline business profession.

Keywords: Development; Listening Skills; Speaking skills; Mandarin Chinese

บทนำ

ปัจจุบันภาษาจีน เป็นภาษาที่มีความสำคัญต่ออาชีพด้านการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมบริการ จากการวิจัยของศูนย์วิจัยกสิกรไทย พบว่านักท่องเที่ยวจีนเลือกประเทศไทยเป็นจุดหมายปลายทางทางการท่องเที่ยวเป็นอันดับต้น อันดับสองรองลงมาได้แก่ ประเทศมาเลเซีย และประเทศอินเดีย (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2562) ส่งผลให้อุปสงค์การเดินทางโดยเครื่องบินจากประเทศจีนเข้าสู่ประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ธุรกิจสายการบิน ซึ่งถือเป็นธุรกิจต้นน้ำ ในการต้อนรับนักท่องเที่ยวเข้าสู่ประเทศไทย จึงได้รับผลกระทบในเชิงบวก หลายสายการบินได้มีการปรับเปลี่ยนเส้นทางการบินและเที่ยวบินระหว่างประเทศจีนและประเทศไทยมากขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวจีน ทำให้ผู้ประกอบการสายการบินมีความต้องการพนักงานที่สามารถสื่อสารภาษาจีนกลางได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น เพื่อรองรับกับการขยายตัวดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับผลการรายงานของจ๊อบไทย (JobThai) บริษัทผู้นำด้านการหางานสมัครงานออนไลน์อันดับ 1 ของประเทศไทย ที่พบว่า ในปี 2562 แรงงานที่มีทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาจีนกลาง ภาษาญี่ปุ่น ตลอดจนทักษะเฉพาะทางตามสายงาน จะมีโอกาสในการได้งานและได้รับเงินเดือนที่สูงขึ้น (ผู้จัดการออนไลน์, 2561) ส่งผลทำให้การเรียนการสอนภาษาจีนกลางในประเทศไทยได้รับความนิยมเป็นอันดับสองรองจากภาษาอังกฤษ (อัญชลีการ์ ชันติ, สมเกียรติ อินทสิงห์ และ สุนทรี คนเที่ยง, 2562)

ในช่วง 5-10 ปีที่ผ่านมา ได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลาง ให้เป็นวิชาเอกในระดับบัณฑิตและมหาบัณฑิตในประเทศไทย เพื่อรองรับความต้องการใช้ภาษาจีนกลางในประเทศไทยและในระดับสังคมโลก แต่สิ่งที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์ ควรเริ่มจากการเรียนการฟังและการพูดก่อน

(จาตุรนต์ ฉายแสง, 2557) โดยเฉพาะทักษะการฟัง เป็นทักษะที่สำคัญที่สุด ที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูด การอ่านและการเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป (พรพิมล รียาย และธนากร ขำศรี, 2553) แต่การจะพัฒนาทักษะทางด้านการฟังและพูด ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพได้นั้น ถือเป็นเรื่องที่ทำนายผู้สอนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนที่อยู่ในระดับบัณฑิต หรืออุดมศึกษา ที่ต้องการพัฒนาทักษะภาษาจีนกลางในวิชาชีพเฉพาะทาง

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจการบิน โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต นอกจากจะมีการสอนทักษะอาชีพในธุรกิจการบินอย่างเข้มข้นแล้ว ยังให้ความสำคัญกับภาษาจีนกลาง โดยทางหลักสูตรได้บรรจุรายวิชาภาษาจีนกลางเข้าในโครงสร้างรายวิชาของหลักสูตร เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาในสาขาวิชาธุรกิจการบินได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะภาษาจีนกลาง ที่เกี่ยวข้องในสายวิชาชีพการบิน แต่จากผลการรายงานของการทวนสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ในรายวิชาภาษาจีนกลางกลับพบว่า นักศึกษายังมีพัฒนาการทางด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนกลางที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด ซึ่งถือเป็นทักษะเริ่มแรกที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาจีนกลาง จากการวิเคราะห์ถึงสาเหตุหรือที่มาของปัญหา ผู้วิจัยพบว่าสาเหตุสำคัญมาจากข้อจำกัดในสองด้านหลัก ได้แก่ ด้านความแตกต่างของภาษา กล่าวคือภาษาจีนกลางและภาษาไทย มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ทั้งด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค หรือแม้กระทั่งการออกเสียง ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาในสาขาวิชาธุรกิจการบิน ซึ่งเป็นนักศึกษาไทย จึงอาจไม่สามารถทำความเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ และด้านจำนวนชั่วโมงเรียน โดยนักศึกษาในสาขาวิชาธุรกิจการบิน จะได้เรียนในรายวิชาภาษาจีนกลาง เพียงสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครึ่งละ 3 ชั่วโมงเท่านั้น ทำให้การเรียนรู้และการพัฒนาทักษะภาษาจีนกลางของนักศึกษา โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดที่ต้องอาศัยการทบทวนบ่อยครั้งเป็นสำคัญ ขาดความต่อเนื่อง จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้ร่วมมือกับสถาบันขงจื่อมหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี ซึ่งเป็นสถาบันที่ถูกจัดตั้งขึ้นจากสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ อันป๋าน (HANBAN) เป็นหน่วยงานภายใต้สังกัดกระทรวงศึกษาธิการจีน ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการสนับสนุนด้านการเรียนการสอนภาษาจีนกลาง รวมทั้งการเผยแพร่วัฒนธรรมจีนในต่างประเทศ เพื่อร่วมกันพัฒนาทักษะภาษาจีนกลางของนักศึกษา สาขาวิชาธุรกิจการบิน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาธุรกิจการบิน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยใช้กิจกรรมในโครงการของ สถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาธุรกิจการบิน ช่วงก่อนและหลัง เข้าร่วมกิจกรรมในโครงการของสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาธุรกิจการบิน ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนกลาง ภายใต้โครงการของสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาธุรกิจการบิน หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการสอนภาษาจีนกลางในโครงการของสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี สูงกว่าช่วงก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

การทบทวนวรรณกรรม

ทักษะการฟัง

Stammer (1977) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของทักษะการฟังว่า มีส่วนประกอบอยู่ด้วยกันหลัก ๆ 3 ประการ ได้แก่ 1) การได้ยินเสียง (Hearing) ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ตั้งใจ บางครั้งก็ไม่มีจุดหมายใด ๆ เช่น เสียงแตรรถยนต์ เสียงคนคุย เป็นต้น 2) การฟัง (Listening) หมายถึง ลักษณะการกระทำอย่างตั้งใจ สามารถจับความหมายใจความสำคัญของสิ่งที่ได้ฟังนั้นได้ 3) การตีความ (Auditing) เป็นทักษะการฟังเพื่อเข้าใจความหมาย ผู้ที่ฟังต้องมีความรู้ หรือประสบการณ์เดิมมาช่วย จึงจะทำให้สามารถเข้าใจความหมายในสิ่งที่ฟังได้ ดังนั้น การพัฒนาทักษะการฟังจึงจำเป็นต้องประกอบไปด้วย การฟังเสียง พยางค์ คำศัพท์ ประโยค การสนทนา จึงจะสามารถฟังเรื่องราวได้เข้าใจเป็นขั้นสุดท้าย (ดวงเดือน แสงชัย, 2533)

จากองค์ประกอบและปัจจัยการพัฒนาทักษะการฟังข้างต้นมีความสอดคล้องกับเกณฑ์การทดสอบ หรือเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังของ Nation and Newton (2009) ซึ่งได้อธิบายถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังว่าประกอบไปด้วย 3 ด้านที่สำคัญ ได้แก่ 1) ด้านความเชื่อมั่น เป็นลักษณะการวัดความน่าเชื่อถือของผลการวัดความสามารถทักษะการฟังของแบบทดสอบ 2) ด้านความเที่ยงตรง แบบประเมินทดสอบทักษะการฟังจะมีความเที่ยงตรง หากใช้วัดได้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัดผล และ 3) ด้านความสะดวกในการวัดผล แบบทดสอบ หรือแบบประเมินทักษะการฟัง เมื่อถูกผู้สอนนำไปใช้จริงต่างก็พบว่า มีข้อจำกัดต่าง ๆ เกิดขึ้นอีกมากมาย อาทิ เช่น ข้อจำกัดด้านเวลา ด้านเงิน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก รวมไปถึงด้านอุปกรณ์ต่าง ๆ ดังนั้น ผู้สอนจึงไม่ควรสร้างแบบประเมินที่ยากหรือใช้เวลานานเกิน 40 นาที เพราะเวลา 40 นาที ถือว่าเป็นเวลาที่มีความเหมาะสมสำหรับการทดสอบและประเมินผลทักษะการฟังมากที่สุด ดังนั้นเมื่อผู้สอนออกแบบแบบทดสอบทักษะการฟัง ผู้สอนควรพิจารณาถึงเวลาที่นำแบบทดสอบทักษะการฟังไปใช้จริง สำหรับการสร้างแบบทดสอบ หรือแบบประเมินทักษะการฟังที่สะดวกในการวัดผลมากที่สุดนั้น ผู้สอนควรใช้หลักการประเมินทักษะการฟังแบบ 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยในแต่ละระดับจะมีสิ่งที่ต้องการจะประเมิน และคะแนนกำหนดไว้อย่างชัดเจนเพื่อให้ง่ายต่อการประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคล

จากเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังข้างต้น เป็นผลทำให้การทดสอบและการประเมินทักษะการฟังมีรูปแบบที่หลากหลาย โดย Flowerdew and Miller (2005) ได้อธิบายถึง รูปแบบของการทดสอบทักษะการฟังว่า มีลักษณะการทดสอบที่ค่อนข้างหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันออกไป อาทิ เช่น การทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถและจัดระดับความรู้ (Proficiency and Placement Test) ซึ่งเป็นเครื่องมือใช้วัดและประเมินความสามารถทางด้านทักษะการฟังภาษาของผู้เรียน ในวิชาที่มีความเฉพาะเจาะจง ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องออกแบบแบบทดสอบทักษะการฟังที่เหมาะสมกับการฟังแต่ละรูปแบบ ผสมกับการมีคำถามที่มีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะการฟังได้หลากหลายรูปแบบมากยิ่งขึ้น อาทิเช่น 1) การเขียนตามคำบอก (Dictation) 2) การเขียนตามคำบอกแบบเติมคำ (Partial Dictation) 3) การฟังเรื่องแล้วตอบคำถาม (Text with Questions) 4) การตอบสนองต่อประโยคที่ได้ยิน (Responding to Statement) 5) การตอบคำถามถูก-ผิดแบบสามตัวเลือก (Three Choices True-False) 6) การเติมคำจากการฟังแถบบันทึกเสียง (Recorded Cloze) และ 7) การส่งผ่านข้อมูล (Information Transfer) (Nation & Newton, 2009)

ทักษะการพูด

การพูดเป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการ (Process) ที่มีความต่อเนื่อง โดยจะเป็นกระบวนการที่มีลักษณะในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลต่อบุคคล หรืออาจจะเป็นระหว่างบุคคลต่อกลุ่มก็ได้เช่นกัน ด้วยการใช้สัญลักษณ์ สัญลักษณ์ หรือพฤติกรรมที่เข้าใจระหว่างกันกันได้ ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ด้าน ดังนี้ 1) ผู้พูด หรือ ผู้ส่งสาร (Sender/Encoder) 2) ผู้ฟัง หรือ ผู้รับสาร (Receiver/Recipient /Decoder) 3) สาร หรือ เนื้อหาที่พูด (Message) 4) สื่อ หรือช่องทางติดต่อ (Media /Channel) และ 5) การตอบสนอง (Feedback/response) ดังนั้นในการพัฒนาทักษะการพูด สามารถทำได้จากการฝึกฝนใน 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการฝึกการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา อาทิ เช่น เสียง คำศัพท์ วลี สำนวน และไวยากรณ์ เป็นต้น และ 2) ด้านการฝึกฝนด้านโอกาสที่แต่ละคนได้แสดงออก ในจุดนี้ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องความถูกต้องและความคล่องแคล่วในการพูดที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้หรือระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน (Byrne, 1986) นอกจากนี้การพัฒนาทักษะการพูด สิ่งที่ผู้สอนควรพิจารณาอยู่เสมอ ได้แก่ 1) ผู้สอนควรพยายามหาวิธีแสดงออกต่อผู้เรียนว่าพวกเขา กำลังพัฒนาภาษาตลอดเวลา โดยอาจทำการจัดกิจกรรมเป็นครั้งคราว อาทิเช่น กิจกรรมเกม หรือกิจกรรมการอภิปรายแบบเดี่ยวและกลุ่ม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาได้มากขึ้น และตรวจสอบตนเองว่าทักษะการพูดของผู้เรียนพัฒนาไปถึงระดับไหนแล้ว 2) ผู้สอนจำเป็นต้องเลือกกิจกรรม และแก้ไขข้อผิดพลาดในโอกาสที่เหมาะสมให้กับผู้เรียนอยู่เสมอ 3) ผู้สอนต้องแสดงให้ผู้เรียนได้รับรู้ว่าจะได้สิ่งที่รู้เพียงเล็กน้อยนั้นมาได้อย่างไร เนื่องจากในบางครั้งผู้เรียนไม่สามารถแสดงความคิดเห็นออกมาได้ เนื่องจากไม่มีภาษา หรือคำศัพท์ที่อยู่ในใจ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องใช้การถอดความและการแสดงออก

สำหรับเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดของ Clark (1972) ซึ่งเป็นเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ ที่มีความเหมาะสมในการใช้วัดระดับความสามารถของทักษะการพูดของผู้เรียนในเชิงเทคนิค และเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดของ Foreign Service Institute ซึ่งเป็นแบบประเมินที่มีลักษณะเป็น scale ในการให้คะแนนความสามารถในการพูดปากเปล่า (Oral proficiency) ในเชิงเนื้อหา จนได้แบบประเมินวัดทักษะการพูดภาษาจีนกลางที่แบ่งเป็น 2 ด้าน ด้านที่ 1 ความสามารถเชิงเทคนิค แบ่งเป็น 4 ข้อ ได้แก่ 1) ความชัดเจนในการออกเสียง (2.5 คะแนน) 2) ความเหมาะสมในการเลือกใช้คำศัพท์ (2.5 คะแนน) 3) ความถูกต้องของไวยากรณ์ (2.5 คะแนน) และ 4) ความคล่องแคล่วในการพูด (2.5 คะแนน) รวมทั้งหมด 10 คะแนน และด้านที่ 2 ความสามารถเชิงเนื้อหา แบ่งเป็น 5 ข้อ มีการให้คะแนนเป็นลักษณะเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ ได้แก่ 1) สามารถสื่อสารในชีวิตประจำวัน (1 คะแนน) 2) สามารถสื่อสารในการทำงาน (2 คะแนน) 3) สามารถสื่อสารในการทำงาน โดยใช้คำสุภาพและเป็นทางการ (3 คะแนน) 4) สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานแบบทางการและไม่เป็นทางการ (4 คะแนน) 5) สามารถสื่อสารได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อสนทนาและสถานการณ์ที่หลากหลาย (5 คะแนน)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลาง ได้แก่ ภูเทพ ประภาร (2559) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน และเพื่อวัดความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มีประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา

ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จำนวน 32 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียน ซึ่งจากผลการวิจัยได้พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนที่สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงได้ว่าการกระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังสามารถช่วยเสริมแรงบวกและความภาคภูมิใจ รวมถึงกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้นได้อีกด้วย

นอกจากนี้ อวี๋หนิง หยาง และ ชิดโซม วิสุตกุล (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ในโรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 33 คน เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน ในช่วงก่อนและหลังการเรียนรู้ และศึกษาความพึงพอใจที่นักเรียนมีต่อวิธีการสอนแบบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ผลการวิจัยได้พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนที่ดีขึ้น หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าในช่วงก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และยังพบอีกว่านักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนและการใช้สื่อการสอนที่สร้างสรรค์และมีความทันสมัย สามารถช่วยพัฒนาทักษะภาษาจีนและทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ได้ในระดับดีมาก

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยาวพร ศรีระชาและ จิระพร ชะโน (2561) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม ตามเกณฑ์ 75/75 อีกทั้งเพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขื่อนพิทยาสรรค์ ตำบลยางท่าแจ้ง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 30 คน โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดสื่อประสม เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้อาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นแบบทดสอบรูปแบบฝึกการสนทนาและแบบพูดปากเปล่าภาษาจีน และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับชุดสื่อประสม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบชุดสื่อประสม ความสามารถทักษะการพูดทางด้านไวยากรณ์ ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่วอยู่ในระดับดี อีกทั้งผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสมอยู่ในระดับมาก

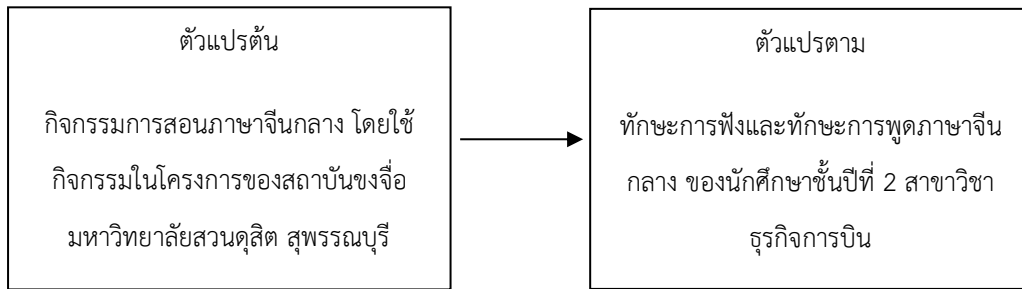
เช่นเดียวกันกับ หทัยรัตน์ เต็มใจ (2552) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาสื่อการสอนวิชาภาษาจีนด้วยเทคโนโลยีมัลติมีเดีย สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เรียนภาษาจีนระดับกลาง เพื่อออกแบบและพัฒนาสื่อการสอนวิชาภาษาจีนด้วยเทคโนโลยีมัลติมีเดีย เพื่อจะส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนระดับกลาง และเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ของสื่อการสอนที่พัฒนาขึ้น โดยในการวิจัยครั้งนี้มีประชากรในการวิจัยเป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน คณะ

มนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 10 คน ดำเนินการวิจัยโดยการทดลองเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ของสื่อการสอนประเภทมัลติมีเดียที่สร้างขึ้น โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนของประชากรกลุ่มตัวอย่าง และการประเมินคุณภาพสื่อมัลติมีเดีย โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทำแบบประเมินคุณภาพสื่อ ผลการศึกษาพบว่า การออกแบบสื่อการสอนวิชาภาษาจีนที่มีสอดคล้องกับการเรียนรู้และพัฒนาด้วยเทคโนโลยีมัลติมีเดีย นั้น ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนภาษาจีนระดับกลางเกิดการเรียนรู้ จดจำ และ ทบทวนความรู้ได้ง่ายขึ้น และพบว่าผลสัมฤทธิ์ของสื่อการสอนบ่งชี้จากคะแนนการสอบหลังเรียนของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้สามารถเกิดได้จากสภาพการเรียนรู้ที่มีสื่อการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายและประมวผลได้อย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความเข้าใจต่อการศึกษาเนื้อหาบทเรียนภาษาจีนในลักษณะของการเรียนรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับ

นฤมล บุญส่ง (2561) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนโดยใช้สื่อสังคมออนไลน์ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ผลการวิจัยสรุปว่าผู้สอนมีการนำสื่อสังคม อาทิ เช่น Facebook Instagram เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น และเมื่อผู้สอนมีการประยุกต์ใช้สื่อสังคมในการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนได้รับการส่งเสริมความสามารถทางด้านสติปัญญา ด้านทักษะการสื่อสาร ด้านการมีส่วนร่วมในการทำสิ่งต่าง ๆ และช่วยสร้างเสริมแรงจูงใจในการเรียน นอกจากนี้ การใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น Facebook Instagram เข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอน ส่งผลทำให้มีการกระชับและสร้างความสัมพันธ์ที่กระชับระหว่างผู้สอนและผู้เรียนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศ Ruan and Medwell (2020) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้เทคโนโลยีเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม: กรณีศึกษาของ GCSE Mandarin โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า เทคโนโลยีเครือข่ายสังคม(Social Media) อาจมีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของผู้เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศได้อย่างไร โดยการวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจกรณีศึกษาระยะยาว (longitudinal exploratory case study) ซึ่งมีประชากรในการวิจัยเป็นผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 9 คนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในมิดแลนด์ สหราชอาณาจักร และใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสังเกตแบบมีส่วนร่วม บันทึกภาคสนาม แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับประชากรกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน (Social Presence) เป็นประเภทของการปฏิสัมพันธ์ที่มีผลกระทบใน กรอบแนวคิดประสบการณ์การเรียนรู้ออนไลน์ในปัจจุบันมากที่สุด รองลงมาคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับบทเรียนนั้น ๆ (Cognitive Presence) และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน (Teaching Presence) ตามลำดับ จากจุดนี้สะท้อนให้เห็นว่าสื่อสังคมออนไลน์ได้สร้างชุมชนแห่งการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมจีน ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนกลายเป็นพลเมืองโลกและนักสื่อสารข้ามวัฒนธรรม งานวิจัยเรื่องนี้ ยังพบว่าแม้ว่าผู้เรียนทุกคนจะสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีสื่อสังคมออนไลน์ได้อย่างเต็มที่ แต่การใช้เครื่องมือสื่อออนไลน์เหล่านี้ ไม่ได้มีความสม่ำเสมออย่างที่คาดการณ์ไว้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาธุรกิจการบิน และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟังและการพูดระหว่างก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมการสอนภาษาจีนกลาง ในโครงการของสถาบันขงจื้อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี ของนักศึกษา และ ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ที่มีต่อกิจกรรม โดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 2 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจการบิน โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ตอนเรียน B1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (รหัสวิชา 3572505) ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 35 คน ทำการเก็บรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 35 คน โดยใช้แบบทดสอบ 3 แบบ ที่พัฒนาจากการทบทวนกรรม เป็นเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูล แบบทดสอบทั้ง 3 แบบ มีรายละเอียดดังนี้

1) แบบทดสอบวัดระดับทักษะการฟังภาษาจีนกลาง ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวทางการประเมินทักษะการฟังและรูปแบบแบบทดสอบทักษะการฟังจากงานวิจัยของ ฟลาวเวอร์ดีว และมิลเลอร์ (Flowerdew and Miller, 2005) พัฒนาเป็นแบบทดสอบที่มีลักษณะคำถามปลายปิด จำนวน 30 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 จงเลือกภาพที่มีความหมายตรงกับคำศัพท์ที่ได้ยิน จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 2 จงตอบคำถามจากประโยคที่ได้ยิน จำนวน 10 ข้อ และ

ตอนที่ 3 จงฟังบทสนทนาภาษาจีนกลางต่อไปนี้และเติมคำในช่องว่างให้สมบูรณ์ จำนวน 10 ข้อ

2) แบบประเมินวัดระดับทักษะการพูดภาษาจีนกลาง ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวทางการประเมินทักษะการพูดของ Clark ซึ่งเป็นเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ ที่มีความเหมาะสมในการใช้วัดระดับความสามารถของทักษะการพูดของผู้เรียนในเชิงเทคนิค โดยจะเน้นวัดประสิทธิภาพด้านการพูดภาษาต่างประเทศ 4 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และความคล่องแคล่วในการพูด อีกทั้งจากการที่ทางกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาธุรกิจการบิน ดังนั้นหัวข้อหรือเนื้อหาที่พูดในการประเมินหรือวัดระดับทักษะการพูดภาษาจีนกลางในการวิจัยครั้งนี้ จึงมีความเฉพาะทางตามสายวิชาชีพของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงได้ประยุกต์เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดของ Foreign Service Institute ซึ่งเป็นแบบประเมินที่มีลักษณะเป็นระดับการให้คะแนน 4 ระดับ ด้านความสามารถในการพูดปากเปล่า (Oral proficiency) ในเชิงเนื้อหา จนได้แบบประเมินวัดทักษะการพูดภาษาจีนกลางที่แบ่งเป็น 2 ด้าน ดังนี้ ด้านที่ 1 ความสามารถเชิงเทคนิค แบ่งเป็น 4 ข้อ ได้แก่ 1) ความชัดเจนในการออกเสียง (2.5 คะแนน) 2) ความเหมาะสมในการเลือกใช้คำศัพท์ (2.5 คะแนน) 3) ความถูกต้องของไวยากรณ์ (2.5 คะแนน) และ 4) ความคล่องแคล่วในการพูด (2.5 คะแนน) รวมทั้งหมด 10 คะแนน และด้านที่ 2 ความสามารถเชิงเนื้อหา แบ่งเป็น 5 ข้อ มีการให้คะแนนเป็นลักษณะเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ ได้แก่ 1) สามารถสื่อสารในชีวิตประจำวัน (1 คะแนน)

2) สามารถสื่อสารในการทำงาน (2 คะแนน) 3) สามารถสื่อสารในการทำงาน โดยใช้คำสุภาพและเป็นทางการ (3 คะแนน) 4) สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานแบบทางการและไม่เป็นทางการ (4 คะแนน) 5) สามารถสื่อสารได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อสนทนาและสถานการณ์ที่หลากหลาย (5 คะแนน)

3) แบบสอบถามความคิดเห็น ซึ่งเป็นแบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตรวัดตาม Likert Scale ค่าคะแนน ระดับ 1 – 5 โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่

1) ด้านเนื้อหาความรู้ที่ได้รับ แบ่งเป็น 2 ข้อ ได้แก่

- 1.1) เนื้อหามีความครอบคลุมสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน และ
- 1.2) เนื้อหามีความเกี่ยวข้องกับวิชาชีพธุรกิจการบิน

2) ด้านอาจารย์ผู้สอน แบ่งเป็น 2 ข้อ ได้แก่

- 2.1) มีความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาจีนและเนื้อหาที่สอน และ
- 2.2) มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย ทำให้เรียนได้ง่ายขึ้น

3) ด้านกระบวนการในการออกแบบและจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 ข้อ ได้แก่

- 3.1) มีความน่าสนใจ สนุกสนาน และ
- 3.2) ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน

4) ด้านการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ แบ่งเป็น 2 ข้อ ได้แก่

- 4.1) ช่วยเสริมความมั่นใจในการสื่อสารภาษาจีนกลางมากขึ้น และ
- 4.2) มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการเรียน การทำงานและในชีวิตประจำวัน

5) ด้านความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 ข้อ ได้แก่

- 5.1) มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน และ
- 5.2) อยากให้มีการจัดการเรียนการสอนแบบนี้

4) แผนการสอนภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมในโครงการของสถาบันขงจื่อ โดยทางผู้วิจัยจึงได้ทำการคัดเลือกโครงการกิจกรรมการสอนภาษาจีนของทางสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี ที่จะสามารถช่วยส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดได้มากที่สุด จำนวน 2 โครงการ ได้แก่

1) โครงการที่ 1 โครงการภาษาจีนวันละ 1 ชั่วโมง ผู้วิจัยร่วมจัดการสอนภาษาจีนกลาง กับทางสถาบันขงจื่อ โดยนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจะได้เรียนภาษาจีนจากครูสอนภาษาจีนกลาง เจ้าของภาษา เป็นเวลา 1 ชั่วโมง มุ่งเน้นพัฒนาทักษะการฟังภาษาจีนกลาง จากวิดีโอ ภาพยนตร์ เพลง หรือสารคดีเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน ผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ Youtube Facebook Instagram รวมไปถึงสื่อสังคมออนไลน์ของทางประเทศจีน เช่น วีดีโอจาก Tiktok (抖音) และจะทำการถามคำตอบ หรือเปิดโอกาสให้มีการอภิปรายทั้งแบบเดี่ยวและกลุ่ม เพื่อกระตุ้นและฝึกให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง พูด ตอบคำถาม และแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาจีนกลางมากขึ้น ในท้ายชั่วโมงจะมีการสรุปและทบทวนคำศัพท์ สำนวน ประโยค ไวยากรณ์ที่สำคัญเพื่อเป็นการทบทวนอีกครั้ง

2) โครงการที่ 2 โครงการอบรมภาษาจีนให้กับนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยสวนดุสิต ประจำปี 2562 เป็นการจัดการสอนภาษาจีนกลางให้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างนอกเวลาเรียน เป็นเวลา 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยเน้นการสื่อสารกับครูสอนภาษาจีนกลางชาวจีน จากทางสถาบันขงจื่อโดยตรง เพื่อฝึกความชัดเจนในการออกเสียง ความ

เหมาะสมในการใช้คำศัพท์ ความถูกต้องในการใช้ไวยากรณ์ รวมถึงฝึกความคล่องแคล่วในการพูดสนทนา เพื่อฝึกความมั่นใจและกล้าที่จะสื่อสารกับเจ้าของภาษามากขึ้น

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ในการแสดงข้อมูลพื้นฐานของประชากรการวิจัย การใช้สถิติ pair sample t-test เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมและทดสอบสมมติฐานการวิจัย รวมถึงการใช้สถิติค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 77.15 และ เป็นเพศชาย จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 22.85 ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าตอนก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทักษะการฟังของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าร่วมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.20 หลังเข้าร่วมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 13.34 ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการฟัง หลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเท่ากับ 7.14 และค่าสถิติ pair sample t-test เท่ากับ -30.73 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟัง หลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่า ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนกลางก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรม

ผลการพัฒนาทักษะการฟัง	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t-test		
				T	df	sig
ทดสอบก่อนเข้าร่วมกิจกรรมฯ	35	6.20	1.132	-30.732*	34	.000
ทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมฯ	35	13.34	2.086			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าร่วมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.69 หลังเข้าร่วมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 14.54 ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการพูด หลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเท่ากับ 6.85 และค่าสถิติ pair sample t-test เท่ากับ -37.67 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟัง หลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่า ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนกลางก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรม

ผลการพัฒนาทักษะการพูด	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t-test		
				T	df	sig
ทดสอบก่อนเข้าร่วมกิจกรรมฯ	35	7.69	1.255	-37.268*	34	.000

ผลการพัฒนาทักษะการพูด	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t-test		
				T	df	sig
ทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมฯ	35	14.54	1.197			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนและต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนแบบนี้อีกอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และ 4.20 ตามลำดับ นักศึกษามีระดับความคิดเห็นเรื่องมีความมั่นใจในการสื่อสารภาษาจีนกลางมากขึ้น สูงที่สุด ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 รองลงมาคือการออกแบบและจัดกิจกรรมการสอนช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน และมีความน่าสนใจ สนุกสนาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 และ 4.60 ตามลำดับ นักศึกษามีความเห็นเพิ่มเติมว่าควรมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาให้มีความเกี่ยวข้องกับวิชาชีพธุรกิจการบินให้มากยิ่งขึ้น

สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมในโครงการที่ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 มีระดับความคิดเห็นเรื่องความมั่นใจในการสื่อสารภาษาจีนกลางมากขึ้น สูงที่สุด ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 รองลงมาคือการออกแบบและจัดกิจกรรมการสอนช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน และมีความน่าสนใจ สนุกสนาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 และ 4.60 ตามลำดับ โดยมีข้อเสนอแนะให้มีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพธุรกิจการบินเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 3 ระดับความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดกิจกรรม

รายการประเมิน	ผลความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1.ด้านเนื้อหาความรู้ที่ได้รับ			
1.1 เนื้อหาครอบคลุมสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน	4.40	0.69	มาก
1.2 เนื้อหาเกี่ยวข้องกับวิชาชีพธุรกิจการบิน	3.43	1.03	ปานกลาง
2. ด้านอาจารย์ผู้สอน			
2.1 มีความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาจีนและเนื้อหาที่สอน	4.26	0.70	มาก
2.2 มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น	4.34	0.63	มาก
3. ด้านการออกแบบและจัดกิจกรรมการสอน			
3.1 มีความน่าสนใจ สนุกสนาน	4.60	0.49	มากที่สุด
3.2 ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน	4.63	0.49	มากที่สุด
4. ด้านการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้			
4.1 มีความมั่นใจในการสื่อสารภาษาจีนกลางมากขึ้น	4.83	0.38	มากที่สุด

รายการประเมิน	ผลความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
4.2 ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการเรียน การทำงานและในชีวิตประจำวัน	4.57	0.65	มากที่สุด
5. ด้านความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน			
5.1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน	4.23	0.77	มาก
5.2 ต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนแบบนี้อีก	4.20	0.71	มาก
ผลเฉลี่ย	4.30	0.66	มาก

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลาง โดยนำกิจกรรมในโครงการของสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี เข้ามาบูรณาการกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพิ่มเติม ทำให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้ในระดับมาก สอดคล้องกับ ภูเทพ ประภากร (2559) ที่กล่าวว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียน สามารถช่วยเสริมแรงบวกและความภาคภูมิใจ รวมไปถึงสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้น ในการร่วมมือกันและรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้น อีกทั้ง ในด้านความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในภาพรวม พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจและอยากให้มีการจัดการเรียนการสอนเช่นนี้อีกในระดับมาก เนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมในโครงการของสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสนุกสนาน หลากหลาย มีประโยชน์ ง่ายต่อการนำไปประยุกต์ใช้ อีกทั้ง เนื่องจากกิจกรรมในโครงการดำเนินการสอนโดยครูชาวจีน ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาโดยตรง จึงส่งเสริมให้นักศึกษามีความมั่นใจในทักษะการฟัง การพูด และระดับภาษาจีนกลางของตนเองมากยิ่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัดจากผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับวัฒนา ประสานทอง และ เดือนเพ็ญ ธีรวรรณวิวัฒน์ (2560) ที่กล่าวไว้ว่า การเรียนที่เน้นการสื่อสารกับครูจีนเจ้าของภาษามากกว่าการท่องจำในตำราเรียน ทำให้ทักษะภาษาจีนทำได้เป็นอย่างดีทั้งทักษะการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน

ข้อเสนอแนะ

1.ด้านเนื้อหาความรู้ จากผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลาง เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยใช้กิจกรรมในสถาบันขงจื่อ พบว่า เนื้อหาความรู้ มีความครอบคลุมในสถานการณ์การใช้ชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก แต่ยังคงมีความเกี่ยวข้องกับวิชาชีพการบิน ซึ่งเป็นสาขาวิชาเฉพาะของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในระดับปานกลาง ทางผู้วิจัยจึงขอเสนอให้เพิ่มเติมเนื้อหาในส่วนวิชาชีพเพิ่มขึ้น เพื่อประโยชน์ในการนำไปประยุกต์ใช้ของนักศึกษาต่อไป

2. ด้านรูปแบบกิจกรรมและสื่อการเรียนสอน จากผลวิจัยแม้จะพบว่ากิจกรรมการสอนภาษาจีนกลางของทางสถาบันขงจื่อ และกิจกรรมการสอนในชั้นเรียนของผู้สอน มีส่วนช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางมากขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ทางผู้วิจัยขอเสนอแนะให้ทางผู้สอนเน้นให้ความสำคัญกับการเลือกรูปแบบกิจกรรมและสื่อการสอนที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายอยู่เสมอ เนื่องจาก

นักศึกษาแต่ละคนมีความสนใจ หรือกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกันไป ดังนั้น การผูกมัดเลือกใช้สื่อการสอนชนิดใดชนิดหนึ่ง เพียงสื่อการสอนเดียวอาจไม่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนกับผู้เรียนในยุคปัจจุบัน เพราะอาจจะทำให้นักศึกษารู้สึกเบื่อหน่าย ขาดแรงจูงใจและแรงกระตุ้นในการเรียน อันจะเป็นปัจจัยผลักดันทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี อีกทั้ง รูปแบบกิจกรรมยังต้องให้มีความทันสมัยทันสมัย มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้อย่างเหมาะสมกับระดับภาษาจีนกลางของผู้เรียนที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ เพื่อดึงดูดความสนใจ และกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความอยากเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา

3. ด้านจำนวนชั่วโมงเรียน หรือเวลาในการเรียนที่เหมาะสม ในการวิจัยครั้งนี้ หนึ่งในสาเหตุของการขาดประสิทธิภาพในการเรียนภาษาจีนกลางของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนั้นคือ เรื่องของเวลาการเรียนรู้อาเซียนกลางที่น้อยเกินไป จึงส่งผลทำให้นักศึกษาขาดความต่อเนื่องในการเรียน ทำให้สิ้นเนื้อหาและขาดแรงจูงใจในการเรียนได้ง่าย ทางผู้วิจัยจึงได้เลือกกิจกรรมของสถาบันขงจื่อฯ เข้ามาเสริมการเรียนรู้ทั้งในชั่วโมงเรียนปกติและนอกเวลาเรียนตลอดทั้งภาคการศึกษา จนทำให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น จากจุดนี้สะท้อนให้เห็นว่าเวลาในการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ดังนั้น ทางผู้สอนและหลักสูตรควรให้ความสำคัญกับจำนวนชั่วโมง หรือเวลาในการเรียนทั้งในคาบเรียนปกติและนอกคาบเรียน ควบคู่ไปกับการพัฒนาเนื้อหาความรู้ที่สอน และรูปแบบกิจกรรม รวมทั้งสื่อการสอนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาจีนกลางของนักศึกษาได้อย่างต่อเนื่องอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

4. ด้านการประยุกต์ใช้สื่อสังคมออนไลน์ จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้พบว่า การที่ผู้สอนมีการประยุกต์เอาเทคโนโลยีสื่อสังคมออนไลน์มาบูรณาเข้ากับการสอนในชั้นเรียน สามารถดึงดูดใจนักศึกษากลุ่มตัวอย่างให้มีความสนใจในเนื้อหาบทเรียนมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรมีการควบคุมปริมาณการใช้สื่อสังคมออนไลน์ที่พอดีเหมาะสม ไม่นานเกินไป เพราะอาจจะกระทบต่อเวลาในการกิจกรรมการสอนในชั้นเรียนได้ อีกทั้ง ควรมีการตรวจสอบระบบอินเทอร์เน็ต หรือความพร้อมของอุปกรณ์เทคโนโลยีที่จะใช้ในการสอนให้เรียบร้อยก่อนทุกครั้ง เพื่อป้องกันความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งอาจส่งผลเชิงลบต่อบรรยากาศในชั้นเรียนและการบริหารเวลาในการสอนได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะอื่นในการเรียนรู้ภาษาจีนกลางเพิ่มเติม เช่น ทักษะการอ่านและการเขียน
2. ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาจีนอื่น ๆ ของสาขาวิชาธุรกิจการบินเพิ่มเติม อาทิ เช่น ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในธุรกิจการบิน ภาษาจีนเชิงสถานการณ์ ภาษาจีนเชิงวิชาชีพ ซึ่งมีประชากรในการวิจัย หรือนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นปีที่แตกต่างกันออกไป เพื่อเป็นการตรวจสอบเนื้อหาและผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนการสอนให้กับทางหลักสูตร เพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีนของทางหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจการบินอย่างมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). *การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- จาตุรนต์ ฉายแสง. (2557). *รายงานความก้าวหน้าของการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. สืบค้น 25 ตุลาคม 2562, จาก [https://kruoiysmarteng.blogspot.com/2016108/btogpost 30.html?m=1](https://kruoiysmarteng.blogspot.com/2016108/btogpost%2030.html?m=1)

- นฤมล บุญส่ง. (2561). สื่อสังคมกับการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ Veridian มหาวิทยาลัยศิลปากร (มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะ)*, 11(1), 2873-2885.
- ผู้จัดการออนไลน์. (2561). “จ๊อบไทย” อัปเดตดีมานด์งานที่น่าสนใจปี 62 ชี “ภาษาต่างประเทศ” ทุกสายงาน
ต้องการ. สืบค้น 25 ธันวาคม 2561, จาก <https://mgronline.com/smes/detail/9610000127605>
- พรพิมล รียาย และ ธนากร ขำศรี. (2553). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้
โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย (รายงานการวิจัย). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่.
- ภูเทพ ประภากร. (2559). การศึกษาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย กรณีศึกษาการใช้คำคุณศัพท์ที่
อยู่ในรูปคำซ้ำ. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 7(1), 13-22.
- เยาวพร ศรีระชา และ จิระพร ชะโน. (2561). การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อ
ประสมเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารการวัดผลการศึกษา*,
24(1), 243-254.
- วัฒนา ประสานทอง และ เดือนเพ็ญ อีรวรรณวิวัฒน์. (2560). การศึกษาประสบการณ์ในการเรียนภาษาจีนระดับ
มัธยมศึกษา. *วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม*, 5(1), 32-41.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. (2562). *K SME Analysis จัปชีพจนนักร้องเที่ยวต่างชาติ ปี 62*. กรุงเทพฯ: ธนาคารกสิกรไทย.
- หทัยรัตน์ เต็มใจ. (2552). การพัฒนาสื่อการสอนวิชาภาษาจีนด้วยเทคโนโลยีมัลติมีเดีย สำหรับนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เรียนภาษาจีนระดับกลาง (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). เชียงใหม่:
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อัญชลีการ์ ชันติ สมเกียรติ อินทสิงห์ และ สุนทรี คนเที่ยง. (2562). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการ
สื่อสารเบื้องต้น. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*, 3(1), 34-41.
- อวิหนิง หยาง และ ชิดชไม วิสุตกุล. (2563). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอน
แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *ในการประชุมนำเสนอผลงานวิจัย
ระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15* (น.1831). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยรังสิต.

เอกสารอ้างอิง (ภาษาอังกฤษ)

- Byrne, B.M. (1986). Self-Concept/Academic Achievement Relations: An Investigation of Dimensionality, Stability, and Causality. *Canadian Journal of Behavioral Science*, 18(2), 173-186.
- Clark, J.L.D. (1972). *Foreign language testing: Theory and practice*. Philadelphia, PA: Center for Curriculum Development, Inc.
- Flowerdew, J. & Miller, L. (2005). *Second language listening: Theory and practice*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nation, I.S.P. & Newton, J. (2009). *Teaching ESL/EFL Speaking and Listening*. New York: Routledge.
- Ruan, J. & Medwell, J. (2020). Using social networking technology to develop intercultural communicative competence: a case of GCSE Mandarin. *Innovation in Language Learning and Teaching*, 14(4), 362-392.
- Stammer, J.D. (1977). Target: The Basics of Listening. *Language Arts*, 54(6), 661-664.

ผู้เขียน

ดร.ธนาภรณ์ โคตรพัฒน์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาธุรกิจการบิน โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต 295 ถนนนครราชสีมา แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

สถาบันไทยศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยกว่างซี ประเทศจีน

e-mail: 2561709946@qq.com